

XIV TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Hs2 ,2-5)

Lugemine prohvet Hesekieli raamatust:

Kui Issand minuga rääkis, tuli minusse Vaim, kes tõstis mu jalule ja ma kuulsin teda, kes ta minuga rääkis ja ütles: "Inimesepoeg, ma läkitan sind Iisraeli laste juurde, mässaja rahva juurde, kes on mulle vastu pannud. Nemad ja nende vanemad on minu vastu üles astunud kuni tänase päevani ning nende poegadel on jultunud näod ja paadunud südamed. Nende juurde läkitan ma sind ja sina pead neile ütleva: Nii ütleb Issand, ütleb hoolimata sellest, kas nad mind kuulavad või mitte, sest nad on mässaja rahvas. Siiski peavad nad teadma, et nende keskel on olnud prohvet.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps123 ,1-2 3-4)

R: Issand, meie silmad vaatavad Sinu poole.

Ma tõstan oma silmad sinu poole, kes sa oled taevas.
Nii nagu sulaste silmad jälgivad oma isanda kätt,
nagu ümmardaja silmad on oma emanda käe poole,
nõnda on meie silmad Issanda, meie Jumala poole
kuni tema meile armu heidab.

R:

Ole meile armuline, Issand, ole meile armuline,
sest kaua oleme pidanud taluma oma ärapõlatust
ja meie hingele on küllalt saanud
ülbete pilgetest ja halvakspeamisest.

R:

(Teine lugemine 2Ko12 ,7-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, selleks, et ma mulle osakssaanud suurte ilmutuste pärast kõrgiks ei läheks, on okas minu ihusse antud, saatana ingel mind rusikaga lööma. Ma olen selle pärast kolm korda Issandat palunud, et see mu rahule jätaks. Aga tema ütles mulle: "Sulle peab minu armust küllalt saama, sest just nõtruse kaudu näitab vägi end täiel määral." Nii kiitlen ma pigemini oma nõtrusest, et Kristuse vägi elaks minu sees. Sellepärast on minu rõõm nõtruses ja haavamistes, hädades, tagakiusamistes ja hirmudes, mida ma kannan Kristuse pärast, sest just siis, kui ma olen nõder, olen vägev.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ap 16,14b)

Halleluuja. Issand, ava meie süda
ja lase meil vastu võtta sinu Sõna. Halleluuja.

(Evangeelium Mk6 ,1-6a)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesus oma kodukohta ja tema jüngrid ühes temaga. Kui hingamispäev kätte jõudis, hakkas Jeesus sünagoogis õpetama. Ja paljud, kes teda kuulsid, olid hämmastunud: "Kust on temale see kõik tulnud ja mis tarkus on see, mis temale on antud, nii et vägevad teod sünnivad tema käte läbi? Kas pole ta siis seesama puussepp, Maarja poeg, Jaakobuse, Joosese, Juuda ja Siimoni vend? Ja kas tema õed ei ela kõik meie juures?" Ning nad põlgasid tema ära.

Aga Jeesus ütles neile: "Prohvet pole kuskil vähem austatud kui oma kodukohas,

oma sugulaste keskel ja omas kodus". Ja tema ei saanud seal teha ühtegi vägevat tegu. Ainult mõnedele haigetele pani ta käed peale ja tegi nad terveks. Ning tema pani imeks nende uskumatust.
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Nii ütleb Issand: nemad on on mässaja rahvas!... Neid sõnu, armsad õed ja vennad, kohtab Vanas Testamendis üsna sageli. Aga jutt on ju Iisraeli rahvast - Jumala Rahvast?! Miks pidi Jumal valima endale rahva, keda ta pärast prohvetite kaudu mässajaks lasi nimetada?

Seda mei ei tea, aga nii nagu kujuril on kiviraiumiseks vaja meislit - tööriista, mis oleks kõvemast materjalist kui kivi -, samamoodi oleme meie üksteisele vahel meisliks... ja vahel töödeldavaks kiviks. Ainult Jumal on tõeline kujur, ja temal on meelevald tööriistu ja materjale valida.

Sellepärast ei ole mõtet võtta endale oma elu eest liiga suurt vastutust, mida tegelikult ükski inimene pole suuteline kandma. Peaksime silmas pidama vaid üht: keegi pole loodud ainult meisliks teistest kilde välja lööma, ega ka ainult pehmeks kiviks teiste tahte järgi voolida.
Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kas teie panete riideid kandes kogu aeg tähele, kuidas need nahka puudutavad; kas te suudate jälgida kella tiksumist tundide kaupa? Õnneks lülitab aju sellised ärritajad enesesäilitamise huvides välja, et me suudaksime keskenduda olulisele ja ei läheks informatsiooni üleküllusest hulluks. Ka autojuht ei pane mootori mürinat üldiselt kunagi tähele - küll aga märkab ta tavalisest erinevaid toone, mida kõrv hakkab kohe eristama.

Sama kehtib ka lapsevanemate ja nende väikeste laste kohta. Väike laps katsetab kogu aeg oma võimeid maailmaga suhelda, ringi liikuda, igasuguseid häälsusi teha või tekitada. Kajav ruum on talle sageli inspiratsiooniallikaks, mis sunnib erilise innukusega selle kõiki võimalusi testima... ja see on lapse arengus täiesti normaalne. Vanemad, kes viibivad kogu aeg laste tekitatud mürafoonis, ei pane seda varsti samamoodi tähele nagu riiete puudutust kehal või kella tiksumist - nende tähelepanu ärkab vaistlikult sel hetkel, kui laps hakkab midagi ohtlikku tegema, või kui tekib lapsevanematele hästi tuntud "kahtlane vaikus".

Kui minna sabbatipäeval sünagoogi, võib näha, kui lärmakalt ja elavalt sealne jumalateenistus kulgeb. Inimese ajavad juttu, lapsed jooksevad ringi... ja ometi ei kao aukartus, mis jumalateenistuse juurde kuulub. Samamoodi tundub ju lääne inimesele rahutuna ka idast pärit ortodoksi kiriku jumalateenistus, kus inimesed vabalt hoones ringi liiguvad. Kuigi nii VT kui UT ajastul puudusid mikrofonid ja võimendused, ei kurda seal keegi ringiukerdavate laste, valju nutmise või lalina pärast.

Mis seal salata, vaimulikuna on mul selle teemaga ka isiklik kogemus. Kui ma veel noor ja roheline preester olin, tuli mul pidada jutlusi üsna suures pühakojas, kus helivõimendust polnud. Ühel pühapäeval läks laste kisa kirikus nii suureks, et ma kuulsin vaevu iseenda häält. Tegin väikese viisaka pausi, et anda vanematele aega laste rahustamiseks, kuid miski ei muutunud. Kuna teenistust oli niimoodi võimatu jätkata, ja ka keegi kõrvalseisjatest ei sekkunud, siis ei jäänud mul muud üle kui pöörduda vanemate poole palvega midagi ette võtta. Ainuke minu tegevust hindav kommentaar, mis lapsevanemate suust hiljem kostis, kõlas nii: "Isa Rein - st. mina - isa Rein viskab kõik lapsed kirikust välja!" Minu käitumise asjaolud ja püüded raskes olukorras viisakaks jääda, teiste kirikuliste varjatud pahameel, ja omaenda vastutuse puudujäägid jäid ütlejatel täiesti tähelepanuta.

See oli minu jaoks väga õpetlik lugu kogu järgnevaks eluks. Ilmselt näevad lapsevanemad tõesti maailma kuidagi teisiti, ja sellepärast pole mõtet hakata kellegi süüd otsima. Loodus on istutanud inimestesse väga eesmärgipäraselt teatud hormonaalsed protsessid - muuhulgas ka sellised, mis aitavad vanematel väikelapse kõikehõlmava nõudlikkusega psühholoogiliselt toime tulla, alandades ajutiselt hooldaja enda tundlikkuse taset. Just sellepärast me peamegi üksteist vastastikku aitama ja mõistma: ühest küljest suhtuma lapsevanematesse nende olukorra tõttu kannatlikult ja arusaavalt; teisest küljest oleks kena, kui ka isad ja emad teeksid kõik, et säilitada endas empaatiavõime ümbritsevate inimeste vajaduste suhtes.

Armsad vennad ja õed, me ei tea, kuidas käitusid inimesed sünagoogis tol ajal, kui Jeesus neid õpetas - kui vaikne või lärmakas oli sealne õhkkond. Isegi evangelist ei mäleta täpselt, mida Jeesus rääkis, vaid talle olid mällu sööbinud üksnes tõsiasi, et rahvas oli imestunud. Sellepärast ei maksa meilgi enne kirikusse minekut täpselt ette kujutada, mida me seal kuulda või läbi elada soovime, sest vahel ütlevad õhkkond ja juhuslikud sündmused meile rohkem kui ettevalmistatud sõnad ja palved.

Eluteel toimuvate kohtumiste ja kokkupuudete läbi mõjutame ja kujundame me kõik üksteist. Kuid noor, alles õppiv ja kujunev inimene ei pea tingimata oskama ära aimata, mida vanemad inimesed mõtlevad, ja väikeste lastega vanemate prioriteet on tõesti oma lastel silma peal hoida. Vanemad inimesed ammutagu kannatust ja mõistmist oma elukogemusest. Siiski tuleb lõpuks tõdeda, et oleks tore, kui me kõik, igas vanuses ja staatuses, teeksime ikka natuke rohkem, tuleksime paar sammukestki enam teistele vastu, kui me tingimata peame. Aamen.